

Празник Светог Симеона Мироточивог у Студеници, богослужио Митрополит Јоаникије

Његово високопреосвештенство Архиепископ цетињски Митрополит црногорско-приморски г. Јоаникије данас, на празник Светог Симеона Мироточивог, служио је са Високопреосвећеним Архиепископом и Митрополитом жичким г. Јустином, свештенством, монаштвом и вјерним народом, Свету архијерејску литургију у Манастиру Студеница.

У својој бесједи Митрополит Јоаникије осврнуо се на заслуге Светог Симеона Мироточивог као владара Стефана Немање истакавши да су ријетке личности у људској историји који су пројавили толико дарова – прије свега да је сабрао свој род, објединио га, објединио српске земље и ослободио свој народ од вазалног положаја према великој Византији, ради свога рода трпио и понижења да би се ородио са Византијом женидбом свога сина Стефана Првовјенчаног, те је тако дошло до мира.

„Тако смо добили слободу и почели се успињати до највећег достојанства, јер

је српски народ одмах после Светог Симеона добио и краљевину и самосталну архиепископију – самосталну Српску православну цркву и био признат и уважен не само међу осталим православним народима него и међу свим културним и просвијећеним народима тадашње Европе. Није то било лако. Никоје раније то није успјело, иако су многи чинили да обједине српске земље. Његов претходник из Зетске династије, од које по свој прилици потиче и Свети Симеон Мироточиви – макар тако пише у његовом житију да му је Зета стара дједовина, па је Бодин објединио Рашку и Зету и Босну, али на веома кратко. Држава Бодинова није имала снаге да опстане, а оно што је објединио Свети Стефан Немања опстало је“, бесједио је Митрополит Јоаникије.

Његово високопреосвештенство навео је да је много већа заслуга Светог Симеона Мироточивог то што је духовно утемељио државу и био први велики ктитор међу српским владарима, правећи монументалне задужбине као што су: Ђурђеви ступови, Црква Свете Богородице код Бијелог Поља и многе друге, као и најљепшу међу њима Манастир Студеницу.

„Пошто се замонашио отишао је за својим сином Светим Савом на Свету Гору, благословио своје синове да подигну Манастир Хиландар и учествовао у његовој изградњи. Дакле, велики ктитор. Али ме само ктитор, него што је најважније, човјек велике вјере. Када се, макар овлаш, удубимо у тајну његове личности видимо да је он био човјек дубоке вјере, богочежњив од своје младости, тражећи Бога као што јелен тражи изворе вода. Тако је он тражио милости Божије и истине и гледао на сваки начин да угоди Богу живоме и истинитоме, а прије свега кроз вјеру, моливу, изградњу светих цркава и манастира, али и кроз жртвовање за свој род. Тако је испунио двије највеће заповијести: Љуби Господа Бога свога свим срцем својим и свом душом својом и свом снагом својом и ближњег свога као себе самога“, рекао је Високопреосвећени владика.

„А, ево каква је његова вјера била. Пошто је прво примио латинско крштење, после рођења у Подгорици, у Рибници, када је видио недостатке те вјере, определио се за православље. До тада, српски народ мало десно, мало лијево. Неколико корака напријед, неколико назад, а од Светог Симеона, следујући његовом опредјељењу, макар за 250 година после њега духовно иде напријед стално. Надам се да можемо рећи да иде напријед и до дана данашњег. Тако ће бити и у будућности, ако будемо следили светоме путу Светог Симеона Мироточивог. Његово опредјељење определили смо српски народ за православље. Док је он био на челу државе и своје породице

овдје на земљи није било никаквога раздора, а оно што није ваљало, он је то истребљивао, па је водио и велику борбу са јеретичима. На њега сви у српском роду треба да се угледамо као на побожног родитеља од великог ауторитета. Када су његови синови, послје његове блажене кончине и прослављења, борили се око власти и завадили се љуто, до крви, он их је измирио, али са неба. Дејствовао је са небеских висина и улио мир у срца њихова, благодарећи и Светоме Сави, али су се над моштима Светог Симеона измирили Стефан Првовјенчани и Вукан – два рођена брата“, истакао је Митрополит Јоаникије.

Његово високопреосвештенство нагласио је да молитвеност, пост, милостињу и доброту Светог Симеона Мироточивог и његову вјеру можемо најбоље видјети по његовој кончини, јер је „пред крај свога живота, испунивши све што је могао да учини за своје отачаство, оставио све земаљско, оставио власт, предао све почасти своме сину насљеднику и одрекао се овога свијета, да би души својој на Светој Гори атонској благодати Божије присвојио. Смирио се дотле да је био послушан своме најмлађем сину, као што духовно чедо слуша свога духовнога оца. Велики моћни Стефан Немања се скрушио и смирио и у великом покајању завршио свој овоземаљски живот, али је наставио небески. Његова биографија се наставила писати послје његовога овоземаљскога житија, а нарочито од момента када је потекло свето миро из његових светих моштију. То је знак дитректног, непосредног присуства Духа Светога кроз његове свете мошти када истиче свето миро. То су велики благослови били и за наше претке и за ову свету обитељ, за Манастир Хиландар и за цио наш народ и до дана данашњега.“

Владика Јоаникије поучио нас је да је имати Светог Симеона и Светог Саву велика повластица, али и велика обавеза, јер причати о њима и хвалити их, а не ићи њиховим путем није и не може бити добро, те да нас Свети Симеон са неба призива да се држимо Светог јеванђеља Божијега.

Митрополит Јоаникије на крају је пожелио да нас Господ молитвама Светог Симеона Мироточивог, Светога Саве и Свете Анастасије (мајке Светог Саве коју такође треба да помињемо, јер је била права супруга и мајка и јер ју је Господ кроз њену тихост увеличао и прославио) упуту да чувамо вјеру како су нас они и поучили да би и све тешкоће лако превазилазили.

Захвалио се Митрополиту жичком на љубави и гостопримству, пожелио свима срећан празник и да на многа и блага љета у миру, радости и братској љубави прослављамо име Божије и Божије угоднике.

Лана Остојић

mitropolija.com